Td041_10

Ποιος πληγωμένους έγιανι να ’χα κι γω ελπίδα
να ’χα κι γω ελπίδα
απού την είχα την πληγή μες στης καρδιάς τα φύλλα
μες στης καρδιάς τα φύλλα.
Τούτος ι λογισμός μου πια και της καρδιάς μου λάβρα
και της καρδιάς μου λάβρα
να πα να βρου τον μπουγιατζή να βουτηφτού στα μαύρα
να βουτηφτού στα μαύρα.
Και μπουγιατζής μι ρώτησι, γιατί κόρη μ’ στα μαύρα
γιατί κόρη μ’ στα μαύρα.
Έχασα γω τον άντρα μου κι έχ’ η καρδιά μου λάβρα
κι έχ’ η καρδιά μου λάβρα.
Το νιον τουν κλαιν τα νιάτα του το γέρο τα πιδιά του
το γέρο τα πιδιά του
και τον καλόν τον άνθρωπο τον κλαίει όλ’ γειτονιά του
τον κλαίει όλ’ γειτονιά του.
Ελάτι φίλοι και δικοί να δείτε τον καημό μου
να διείτε τον καημό του
ένα φίδι πολύ τρανό τυλίχτ’κε στο λιμό μου
τυλίχτ’κε στο λιμό του.
Τέσσιρες κόχις του σπιτιού έχιτι καληνύχτα
έχιτι καληνύχτα
για πέστε τα παιδάκια μου δεν έχει άλλη νύχτα
δεν έχει άλλη νύχτα.
Πάρι γιατρέ τα γιατρικά σ’ κι πάνε στη δουλειά σου
κι πάνε στη δουλειά σου
τον πόνο πόχ’ καρδούλα μου δεν γράφτουν τα χαρτιά σου
δεν γράφτουν τα χαρτιά σου.
Τον αρφανόν τουν άνθρωπου πολύ τόνε λυπάμαι
πολύ τόνε λυπάμαι
γιατί του έπαθα κι γω κι ακόμα το θυμάμαι
κι ακόμα το θυμάμαι.
Τι να την κάνω τη ζωή και τα πολλά τα χρόνια
και τα πολλά τα χρόνια
δεν του ’ξερα θάλα περνάου πίκρες και καταφρόνια
πίκρες και καταφρόνια.

Ποιος πληγωμένους έγιανι να ’χα κι γω ελπίδα
απού την είχα την πληγή μες στης καρδιάς τα φύλλα.
Τούτος ι λογισμός μου πια και της καρδιάς μου λάβρα
να πα να βρου τον μπουγιατζή να βουτηφτού στα μαύρα.
Και μπουγιατζής μι ρώτησι, γιατί κόρη μ’ στα μαύρα.
Έχασα γω τον άντρα μου κι έχ’ η καρδιά μου λάβρα.
Το νιον τουν κλαιν τα νιάτα του το γέρο τα πιδιά του
και τον καλόν τον άνθρωπο τον κλαίει όλ’ γειτονιά του.
Ελάτι φίλοι και δικοί να δείτε τον καημό μου

ένα φίδι πολύ τρανό τυλίχτ’κε στο λιμό μου.
Τέσσιρες κόχις του σπιτιού έχιτι καληνύχτα
για πέστε τα παιδάκια μου δεν έχει άλλη νύχτα.
Πάρι γιατρέ τα γιατρικά σ’ κι πάνε στη δουλειά σου
τον πόνο πόχ’ καρδούλα μου δεν γράφτουν τα χαρτιά σου.
Τον αρφανόν τουν άνθρωπου πολύ τόνε λυπάμαι
γιατί του έπαθα κι γω κι ακόμα το θυμάμαι.
Τι να την κάνω τη ζωή και τα πολλά τα χρόνια
δεν του ’ξερα θάλα περνάου πίκρες και καταφρόνια.